

An abstract painting by Eran Wolkowski. The composition is divided into several color fields: a large yellow area at the bottom, a green area on the right, a brown area on the left, and a white area at the top left. A blue chair with a red seat is on the right. A white electrical outlet with a cord is on the green wall. A blue stool is in the bottom left. A framed picture of a blue figure is on the green wall. A yellow box with black lines is on the brown area. Two glass jars are on the white area.

ערן וולקובסקי
ERAN WOLKOWSKI

*
ROOMS חדרים
*

Rupin, 2016
Industrial paint on plywood, 115x162

רופין, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 115x162

ERAN WOLKOWSKI ROOMS

RawArt Gallery, Tel Aviv
16.2–18.3.2017

CATALOG

Design and production: Avigail Reiner [The Studio]
Editor: Leah Abir
Contributors: Yossi Klein, Tal Niv
Translation and copy-editing: Safra Nimrod
Printing and plates: A.R. Printing

RAWART GALLERY TEAM

Shimon Ben Shabat, Leah Abir, Rona Perlman,
Or Gallant

THANKS

To Iris, Uri and Dodi

On the cover: **Mapu Living Room**, 2016
Diptych, industrial paint on plywood, 122x230

ערן וולקובסקי חדרים

גלריה רוארט, תל אביב
16.2–18.3.2017

קטלוג

עיצוב והפקה: אביגיל ריינר [The Studio]
עורכת: לאה אביר
כותבים: יוסי קליין, טל ניב
עריכה לשונית ותרגום לאנגלית: צפרה נמרוד
הדפסה: ער. הדפסות

צוות גלריה רוארט

שמעון בן־שבת, לאה אביר, רונה פרלמן,
אור גלנט

תודות

לאיריס, אורי ודודי

על הכריכה: **סלון מאפו**, 2016
דיפטית, צבע תעשייתי על דיקט, 122x230

הוצאת גלריה רוארט
שביל המרץ 3, תל אביב
RawArt Gallery Press
3 Shvil Ha'Meretz, Tel Aviv
www.rawart-gallery.com
© RawArt Gallery and Eran Wolkowski, 2017

RAWART
GALLERY
PRESS

Martha's Living Room, 2016
Industrial paint on wood, 82x122

סלון מרתה, 2016
צבע תעשייתי על מזונית, 82x122

Yellow Living Room, 2016
Industrial paint on plywood, 96x120

סלון צהוב, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 96x120

חדר משלו

— טל ניב

1

החדרים שערן וולקובסקי מצייר, רובם מהזיכרון, פתוחים לגמרי לארח את המבט. הם פתוחים להסתכלות, אבל אינם מתמסרים בקלות לפרשנות. כל קומקומי המים, שלטייהטלוויזיה, מדפי הספרים, מערכות הסטריאו, מדפי הברזל, העץ והגבס, השרפרפים, הכיסאות והספות גם יחד הם חלקים המייצגים את השלם – את האמן עצמו. הוא זה שאספם, שהניחם שם בסדר מסוים, שהעתיקים פחות או יותר באותו סדר ובאותה אסתטיקה מחדר לחדר לאורך הזמן, בצניעותם הניכרת, בשימושיותם הלא מקושטת. והוא זה, שבהתקף יצירה בן פחות משנה, צייר אותם בצביעה עזה ובשכבה אחת. בפרפרזה על השורה הידועה משירו של סמואל בקט, "הם באים, שונים ודומים", בכל אחד מן החדרים היעדר האנשים דומה, ובכל אחד מהם – היעדר האנשים שונה.

סלון יוסי

צבע תעשייתי על דיקט, 82x122
2016

2
רק באחד מהחדרים האלה, ורק פעם אחת, עומד אדם (סלון רופין, 2016). האמן עצמו. רחב כתפיים וגבוה. לבוש מכנסיים קצרים וחולצת טריקו. עורו כהה מאוד. בחדר הזה כבר קיימת טלוויזיה, בניגוד לחדרים אחרים מתקופות אחרות בחייו, וכרגיל נראים ומצוירים כאן אמצעי השמעת מוסיקה. ראשו חתוך כמעט. נקודת התצפית – שלו, של ידו המציירת – גבוהה ומופנית כלפי מטה. כלומר הוא מרחף מלמעלה, מביט על עצמו. והפרספקטיבה, שכמו בכל ציורי החדרים האחרים היא טרפזית או משולשת, בציור הזה מכוונת מטה. תודעה מרחפת, מרפרפת בעת שהיא מסתלקת. אבל הפרספקטיבה אינה גורמת עצב או תוגה. להיפך. כתמי האדום, הכחול והצהוב רוקדים מול העיניים, מסלקים כל מחשבה על סופיות. הכיסא הקלוע שלו משמאל צהוב להפליא, וסיבי.

וולקובסקי מצייר כמי שרוצה לגשת אל הרגש בלי להצהיר על כך ברבים. רוצה להתגעגע למשהו בלי להצטער על אובדנו. החדר מסודר, הציור עליז וחי ובוהק ומושך. את סערת הצהובים מחליפה עליזות הירוק, השחור והאדום. הוא עומד לבדו, בביתו חפצים שימושיים, כבשאר ציורי הסדרה. כרגיל אצלו לא נראים חפצי מותרות. אבל זהו גם בית. יש עוד חדרים ודלתות. ואומנם הסדרה כולה אוטוביוגרפית בכך שהיא סובבת סביב השאלות, מהי התמקמות פיזית ומהו רכוש ומהו מקום. אבל בציור הזה נגלית שאלה חדשה, בעלת משמעות נפשית: איך מגיעים לדירה במידה נכונה. אם כן, אפשר לומר שהציור הזה של וולקובסקי הוא דיוקנו של אדם שמצא את מקומו: צימצם חפציו, ארגן

Yossi's Living Room, 2016
Industrial paint on plywood, 76.5x118

סלון יוסי, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 76.5x118

גולן (פרט)
צבע תעשייתי על דיקט, 78.5x101.5
2014

שש לספר הכל. כמו ציורי הנוף שלו, גם ציורי החדרים עשויים בזום־אאוט, בריחוק השומר על גבולות. כמו בציוריו הקודמים – הצבעים, המשאיות שהופיעו בהם פה ושם, עמודי המדידה שנעצו באמצע שדות, ואפילו הפרה שנעמדה במרכז – הנוף מסתיר יותר מאשר מגלה. הנופים שלו פועלים לעתים כציורי מים, בשל היותם מציורים ריקים מאדם, צהובים וכחולים, פועלים על המביט כמו נגינת **דג השמך** לשוברט. אטי. עמוק. יפה. כלוא בתוך מרחבים. החדרים שונים. בסגנון, במהות. יש בהם פחות מועקה. הם ריקים אבל עתירי סימנים של רצון שיש לאדם מסוים. הם עשויים בנזירות, שימושיים ומסודרים בדיוק, אבל אפשר לראות את האפקט של הצבע על העץ, ואפשר לשמוע את פעימות הלב. החדרים שצייר ערן וולקובסקי, גם אם מן הזיכרון – חיים. במלים אחרות: אלה חדרים שמחים.

סלון שוחט

צבע תעשייתי על דיקט, 82x122
2016

סביבתו, העתיק את הסביבה מחדר ולחדר – ואז הזדקף בביתו.

3

את חדר השינה שלו בארל צייר וינסנט ון גוך שלוש פעמים בין 1888 ל־1889. בשמן על בד, בשלושה גדלים שונים, ובאותה קומפוזיציה ונקודת מבט היוצרת טרפז. במכתב ידוע לאחיו תיארו התמקד בצבעי החדר. צבעה הצהוב של מיטת העץ, הנראית יותר כסד מאשר משכן נוח לחלום, העסיק אותו מאוד. לא כל ציור של חדרים נעשה מיד למחווה ל"חדר השינה", אבל ברור שוולקובסקי מכיר את

4

וולקובסקי מחייה בציור חדרים ברורים שנראה כאילו אין בהם שיירים של בדידות, סערה או מצוקה. הוא לא מצייר בשמן על בד, אלא בטמבור על דיקט – חומר פשוט וישיר. זו פשטות מבחירה, עבודה מהירה מבחירה, יופי שעשוי מזיכרון שאינו

וינסנט ון גוך
חדר השינה
שמן על בד, 73.6x92.3, 1889
המכון לאמנות בשיקגו

The Shohat Living Room Industrial paint on plywood, 82x122
2016

in Arles – a painting of a room charged with meaning, famously reflecting the agony of a trapped soul, the very image of the suffering, lost, lonely artist. But at the same time, he objects to the cross-hatched expressiveness of the original painting, the anticipation of a storm.

4

Wolkowski revives in his painting distinct rooms that seem to have no traces of loneliness, turmoil, or stress. He uses industrial paint on plywood rather than oil

The Golan Heights (detail) Industrial paint on plywood, 78.5x101.5
2014

on canvas – simple, direct materials: simplicity by choice, quick work by choice, a beauty born of memory that does not rush to tell all. Like his landscapes, the room paintings are also zoomed-out, from a distance that respects the boundaries. Like in his earlier work – the colors, the trucks that pop up here and there, the fields pierced by surveyor poles, even the cow that has positioned itself in the center – the landscape hides more than it discloses. The landscapes sometimes function like watercolors in their absence of people, in their yellows and blues, affecting the spectator like the playing of Schubert's **Trout**: slow, deep, beautiful. Trapped in wide spaces. The rooms differ in style, in significance; they are not as stressful. They are empty but rich with indications of one person's will. They are ascetic, utilitarian, precisely ordered, but the effect of the paint on the wood is visible, and the heartbeats are audible. The rooms that Eran Wolkowski has painted, though based on memory, are alive. In other words: these are happy rooms.

Mapu 19, 2016

Industrial paint on plywood, 122x162

מאפו 19, 2016

צבע תעשייתי על דיקט, 122x162

A Room of his Own

— Tal Niv

1
The rooms that Eran Wolkowski paints, mostly from memory, are wide open to accommodate the gaze. Though open, they do not easily lend themselves to interpretation. Tea kettles, TV remote controls, bookcases, stereo systems, the metal, wood, or plasterboard shelves, the stools, chairs, and sofas are all parts of a whole – that is, the artist. He has collected them, placed them in a particular order. He took them with him from room to room, over time, in approximately the same order and the same aesthetics, in their apparent modesty and their unadorned utility. He was the one who, in less than a year-long burst of creativity, painted them in bright colors and in a single layer. Paraphrasing

Samuel Beckett's famous poem, *"They come/ different and the same..."*, the absence of human figures varies from one painting to the other. Each room is empty in its own way.

2
In one of these rooms, and only once, a man stands (**Rupin Street Living Room**, 2016). He is the artist, tall and wide-shouldered, in shorts and a T-shirt. His skin is notably dark. This room contains a television, unlike other rooms from other periods of his life, and, as always, sound systems are visible, painted in. His head is almost cut off. The point-of-view is high, looking down. The perspective, trapezoid or triangular as in all the other rooms, is wider in this painting. It is self-observation, from above and away, a consciousness that hovers and flutters as it fades away. The perspective does not evoke sorrow or sadness; quite the contrary. The reds, blues, and yellows dance before our eyes, removing any thoughts of finiteness. His woven chair, on the left, is amazingly yellow and fibrous.

3
Wolkowski paints like one who wants to access emotion without proclaiming it. He

Rupin Street Living Room
Industrial paint on plywood, 82x122
2016

Vincent van Gogh
The Bedroom
Oil on canvas
73.6x92.3, 1889
Art Institute of Chicago

wants to miss something but not to regret its loss. The room is neat; the painting is bright and enticing. The gaiety of the green, the red, and the black replaces the storm of yellow. As in the other paintings in the series, there are no luxury items in sight. All the objects are practical in nature. Functional. But this is a home. There are other rooms in it. Doors leading to them. Indeed the whole series is autobiographical in that it revolves around the questions: what are the meanings of physical space, or property, or place. This painting poses a new question, which carries mental significance: how does one actually fit into the space he recognizes as his own?

4
Vincent van Gogh painted his bedroom in Arles three times between 1888 and 1889, in oil on canvas, in three different sizes, using the same composition and the same trapezoid point-of-view. In a famous letter

to his brother Theo, he dwelled on the colors in the room. He was preoccupied with the yellow of the wooden bed, which seemed more like a rack than a comfortable abode for undisturbed sleep. Not every painting of one's own room is an instant homage to the Bedroom, but Wolkowski is clearly aware of the comparison. Notably, he always paints living rooms, and sometimes kitchens, never a bedroom – that most private of rooms, the place that signifies and accommodates the unconscious. He paints the blueness of the sofas in the living room of his friends, the Shohat family, by eliminating detail and magnifying the painted plains. He draws attention to a painting of his, hanging there on the wall. Their living room is devoid of details, tending towards the abstract as if he doesn't know enough about it beyond the colors, or he is respecting it. When Wolkowski is painting his own rooms, he reconstructs the living room: the ego section, even the super-ego section, but not the one where the id resides. He is not hiding anything in the living room, but not revealing much either. And lo and behold, in the painting where he paints himself he is standing in the living room, his head reaching the ceiling, the bedroom is visible through an open door on the left. A made bed awaits. Albeit indirectly, Wolkowski is conversing with the bedroom

Ben Yehuda, 2016
Industrial paint on plywood, 122x162

בן יהודה, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 122x162

Mapu Street Living Room (2), 2016
Industrial paint on plywood, 80x122

סלון מאפו (2), 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 80x122

או זה עם זו. אבל מול הספה הנפתחת התייצבה עכשיו נבחרת התרבות העברית במיטבה. בסדרות. סדרות מילאו את המדפים במהירות וביעילות. היו שם: "הידעת את הארץ" של וילנאי (ארבעה כרכים), "תולדות הספרות העברית" של אורינבסקי (חמישה), ארבעה "כל כתבי שלום עליכם", והיהלום שבכתר: 12 הכתומים והגדולים של "כל כתבי" בהוצאת "מעריב". עברית הם לא למדו, אבל ארון ספרים קישט את הסלון והאורחים הזמנו להתרשם. הארון על ספריו נשאר שם עד מותם כהוכחה מוחשית להשתלבותם בהווה התרבותית המקומית. המרכיבים הקבועים בסלון שלנו לא השתנו אף פעם: ספה, שתי כורסאות ושולחן נמוך. גלי עליה ואופנות מתחלפות שינו את האבזרים הנלווים אבל לא את הריהוט הבסיסי. גבינות ויין החליפו את הפיסטוקים והתה ו"הילד הבוכה" את "החמניות". תרמילי פגזים ריקים ובהם קוצים דקורטיביים סולקו, ואיקאה נכנסה לסלון והציבה רף נמוך לטעמם של בעלי הבית. היום מצדיעים הרהיטים כולם לנוכחותו נוראת הוד של מלבן הטלוויזיה השחור והגדול.

כשחזרתי ערב אחד מהבסיס הצבאי ראיתי שהספה איננה ואת מקומה תופשת ספה קלה ודקת גזרה. את החדר שלי כבר לא הכרתי. מקיר לקיר מילאה אותו מיטה רחבה ויפה שבישרה את הפיכתו לחדר שינה של הוריי. כששאלתי איפה אשן, התיישב אבי על דקת הגזרה וטפח פעמיים על המושב להדגים כמה נוחה היא לשינה. "כאן", אמר והבנתי שזה הזמן לצאת לדרך חדשה.

הדרך החדשה הייתה רצופה בדירות שונות ומשונות. בתחילתה לא היה הסלון יחידה נפרדת, אלא השתלב בחדר השינה, העבודה, ופעמים אחדות גם עם המטבח.

באחת מתחנות הדרך החדשה שלי פגשתי את ערן וולקובסקי, שיצא אז לדרך חדשה משלו. באחת

סוגיות סלוניות

— יוסי קליין

מצחיק לחשוב שלסלון של ההורים שלי אפשר היה גם לקרוא "טרקלין". טרקלין הוא מקום שבו מסבים אדונים וגברות על ספות רכות, דנים בסוגיות ספרותיות ולוגמים ליקר מגביעי בדולח. במושבה שלנו לא היו גביעי בדולח ולא דנו בסוגיות מכל סוג שהוא. בטרקלין שלנו התייצבו הוריי כל ערב משני צדי הספה שנפתחת למיטה. סלון שהפך בערב לחדר שינה היה אז אצל כולם, ולהיות כמו כולם הייתה משאת נפש.

זה לא עזר להוריי. הזרות דבקה בהם, אך המאמצים נמשכו. בסלון שלנו צצו פתאום ספרים, כמו אצל הגולדברגים. הסבת הסלון מחדר גלותי למקומי הייתה קצרה. הארון החום שחמוקיו קמורים ומאחורי דלתות הזכוכית שלו הוצגו ה"סרוויסים לאורחים" נמכר. את מקומו תפש ארון ספרים בהיר, קל, וחד זוויות. "מאד מודרני", סיכם אבי שרדף תמיד אחרי המודרניות שהקדימה אותו בעשור או שניים. הוריי לא קראו עברית, בקושי דיברו עם העולם

מרכוס 7 (מס' 4)

צבע תעשייתי על דיקט, 122x126
2016

Mapu Living Room, 2016
Diptych, industrial paint on plywood, 122x230

סלון מאפו, 2016
דיפטית, צבע תעשייתי על דיקט, 122x230

Mapu and Red Chair, 2016
Industrial paint on plywood, 122x162

מאפו וכסא אדום, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 122x162

זה נקודת מבט שהופכת את החדר המוכר למרוחק, לתצוגה, לכמעט תפאורה. אבל יש בסדרת ציורי החדרים של ערן וולקובסקי יותר ממשחק בהעמדה ובצבעים. בצד המתח שבין שיגרה ובנליה לבין הצבעוניות החריפה ונקודות המבט המרוחקות, יש כאן מסע בזיכרון. דירות הן תחנות בחייו של אדם. התערוכה לא מציחה את המסע בין התחנות, אבל משחזרת את הזיכרון שהן משאירות. הצורות העיקריות נשמרו, אחרות טושטשו. וולקובסקי אינו נאמן לצבעים או לצורות המקוריות אלא למשקע ולחווייה שהותירו. מה שנשמר בזיכרון הוא פיגום שעליו נבנו צורות חדשות בצבעוניות אחרת, לעיתים בוטה. למרות כוונתו המוצהרת להימנע מנוסטלגיה וסנטימנטליות אין מסע בזיכרון בלעדיתה. הן מציאות פה ושם. כאן ספר אהוב מן העבר, ושם ציור ישן על הקיר.

זהירות הראשונות שלו, ברחוב מרכוס 7 בירושלים, היה הסלון שילוב של חדר אירוח, סטודיו וחדר שינה. הריהוט סגפני מחנות יד שניה, כשתנור פיירסייד וויתק מעניק לו לוויית חן של מותרות. פריטי הריהוט במרכוס 7, כמו כל הרהיטים המופיעים בעבודות, הם כמעט תמיד אקלקטיים, פונקציונליים ולא דקורטיביים. ערן איננו אנתרופולוג, אך במסע החדרים הציורי שלו הוא מתעד את השינויים שחלו בחייו שלו, ואגב כך גם בחברה בכלל. החדרים האלה על חפציהם נראים לכאורה כמצע או אמצעי למימוש אפשרויות ציוריות, אך הוא לא מסתפק בכתמי צבע וצורה מופשטים. החלל והחפצים שבתוכו אמנם אינם מתוארים באופן מדויק, אך תנוחתם ופריטי הטריטוריה הבנאלית הנלווים אליהם יוצרים מעין קטלוג שהוא גם תחנות חיים.

הרהיטים והחפצים היומיומיים מצוירים בתנופה עזה על משטחי דיקט גדולים. המכחולים שבהם הוא משתמש עבים, והצבעים תעשייתיים. בציור הזה אין מקום לעידון, לירידה לפרטים ולגימור דקדקני. הפריטים מובאים בתמצות: שלט הטלוויזיה, למשל, הוא פריט קבוע בכל סלון וכאן הוא לא יותר מקו שחור. פריטים אחרים – מנורה, מחשב או קערה – מופיעים פה ושם כחתימות או מסמני טריטוריה ספציפית, אישית. החדרים מצוירים מלמעלה, מנקודת מבט שנמצאת במקום כלשהו קרוב לתקרה.

סלון אדום
צבע תעשייתי על דיקט, 109.5x123.5
2016

The new path led me to all kinds of rental apartments, in most of which the living room not being a separate entity; it had to also be the bedroom, study, and often kitchen.

In one of the stops on my new path, I met Eran Wolkowski, who was also seeking his new way. One of his first apartments, on 7 Marcus Street, in Jerusalem, was a living room/studio/bedroom combination. The furniture was thrift-store ascetic, with an old kerosene heater for a touch of luxury.

The furniture pieces in **Marcus 7**, like all the others in the works, are almost always eclectic, functional, non-decorative. Wolkowski is not an anthropologist, but his painterly voyage through different rooms documents the changes that have occurred in his life, and in society in general. These rooms and their contents seem to be a substrate or a mean for realizing artistic possibilities, but he does not settle for abstract colors and shapes. The space and

the objects may not be depicted accurately, but their positions and the details of the banal trivia accompanying them create a kind of catalog of life's stations.

The furniture pieces and the quotidian objects are executed with broad strokes on large plywood surfaces. The brushes are thick, and the paint is industrial. This kind of painting does not leave room for much refinement, detail, or a pedantic finish. The depiction of objects is succinct: the TV remote control, for example, a common inhabitant of every living room, is reduced to a mere black line. Other items – a lamp, a bowl, a computer – appear here and there as signatures or as markers of a specific, personal territory. The rooms are painted from above, the point-of-view located somewhere near the ceiling. This point-of-view shows the familiar room as distant, as a display – a stage set, almost.

There is more to Wolkowski's room paintings than just an interplay of positioning and colors. Together with the tension between routine and banality and the intense palette and distant viewpoint, they are a walk down Memory Lane. Rented apartments are way-stations in a person's life. The show reconstructs the memories rather than describes the journey between stops.

Marcus 7

Industrial paint on plywood, 122x162
2016

Red Living Room

Industrial paint on plywood, 109.5x163.5
2016

beaten trail of local art and taking up the unique trail he has paved for himself. The current show continues and complements the journey he has been making from the outside in: from the country landscapes of childhood, to the gray halls of the office building, and now to the interior, private rooms of the home.

The principal shapes are preserved, others are blurred. Wolkowski is faithful not to the original colors and shapes but rather to the residue and the experience they have left behind. Retained memories become a scaffolding for building new shapes in a different, often rough palette. Despite his declared wish to avoid nostalgia and sentimentality, there is no memory without them. They pop up here and there: a beloved book here, an old painting on the wall there.

Wolkowski is an independent artist. He defines himself as almost anachronistic in his choice of media and means. He paints, in the traditional sense, but has no pretense or ambition to achieve the perfect finish. He settles for the immediate – laying paint on a surface – and he creates relevance through the choice of points-of-view and the sociological and local meanings in his work – in this series as well as the ones preceding it. Following his work requires stepping off the

Martha, 2016
Industrial paint on plywood, 105x125

מרתה, 2016
צבע תעשייתי על דיקט, 105x125

Drawing Rooms

— Yossi Klein

The idea that my parents' living room might also be called a 'drawing room' is amusing. A drawing room is where ladies and gentlemen lounge on comfortable sofas, sip liqueurs from crystal goblets, and debate points of literature. In our *moshava* (Hebrew for a small rural town), there were no crystal goblets and no one debated literary issues, or any other issues for that matter. In our 'drawing room,' my parents positioned themselves every night on either side of the sofa, which opened to become a bed. Everyone had a Living room-cum-bedroom then, and all everyone wanted was to be like everybody else.

But that didn't change things for my parents. Foreignness had clung to them, despite their efforts. Suddenly books appeared in our living room, same as at the Goldbergs'. The transformation of the room from diasporic to local has been quick. The brown, curvy cupboard, where the good china had been on display behind glass doors, was sold and replaced by a bright, angular bookcase. "Very modern," my father commented, always chasing modernity that had preceded him by a decade or two.

My parents could not read Hebrew. They scarcely conversed with the world, or amongst themselves. But here, facing the foldout sofa, was the cream of Hebrew culture: series of volumes on local history and anthologies of the best Hebrew writers. They never learned Hebrew, but visitors were invited to admire the shelves and their contents. The bookcase and the books remained there until my parents' death, proof of their cultural assimilation.

The furnishings of our living room never changed: a sofa, two chairs, and a low coffee table. Waves of immigration and shifting fashions changed the accessories but not the primary furniture. Wine and cheese replaced tea and pistachios, and cheap oils hung on the wall instead of a reproduction of "Sunflowers." Spent artillery shells holding dried thistles were tossed out and in came IKEA, setting low standards of taste. These days all the furniture pay respects to the awesome presence of the big black rectangle, the television.

One evening I came home from military training and found the sofa gone, replaced by an airy settee. My room was unrecognizable: a large, handsome bed filled it completely, announcing its reincarnation as my parents' bedroom. When I had inquired as to where I was to sleep, my father sat on the skinny sofa and slapped the upholstery, demonstrating how comfy it would be for sleeping. "Right here," he said. I then realized the time had come for me to embark on a new path.

